

være i Strid med Grundloven, at den Minister kan straffes, der skrider til den Handling at udstede en provisorisk Lov med fuld Bevidsthed om, at han ikke kan vente den vedtagen af Rigsdagen. Den provisoriske Lovs Karakter skulde dog være den, at den kun er provisorisk; den kan ikke vedblive at bestaa, hvis den forkastes af Rigsdagen, og naar Ministeren ved, at den ikke vil blive vedtagen af Rigsdagen, skulde man tro, at den stred mod Grundloven. Det mene altsaa ikke Højres Ordfører og Højre i denne Sag, og det er nemt at forstaa, naar man ser hen til den historiske Udvikling. Hvis man kunde slette Aarene 1835—1894 af vor politiske Historie, kunde det ogsaa være, at vi kunde have faaet vedtaget en Ministeransvarlighedslov af den Art, Højre eller Flertallet ønsker vedtagen, og det er muligt, at i dette Øjeblik ønske alle, at den provisoriske Tid ikke havde været i vor Historie, det er vel nok klart, at der blev mere standset og ødelagt end fremmet i den Tid. Kunde man altsaa slette den, behøvede man maaske heller ikke at have disse Bestemmelser i en Ministeransvarlighedslov. Men nu er det, at Sporene skræmme, nu er det ganske nødvendigt for et demokratisk Flertal og Folketinget i det mindste at indsætte den Bestemmelse eller Regel om provisoriske Love, at den Minister, der udsteder den provisoriske Lov med fuld Bevidsthed om ikke at kunne vente den vedtagen af Rigsdagen, er strafskyldig. Det er kortelig sagt det, der staar i §§ 7 og 8, og det er kortelig det, som Højreflertallet her modsætter sig. Jeg har stillet mig som et Enkeltmands-Mindretal i Udvalget kun af den Grund, at jeg ikke tidligere har været med til at afgive nogen Betænkning. I Fjor, da jeg første Gang havde den Ære at være Medlem af Udvalget, afgaves der ikke nogen Betænkning. Men i øvrigt er jeg ganske enig i, hvad den ærede Ordfører for Mindretallet har sagt, og i den Stilling, han har indtaget. Og ogsaa jeg skal altsaa tillade mig at tilraade at stemme for Regeringsforslaget, saaledes som det er forelagt. Det er jo ganske sikkert, at udenom kommer man ikke. De Herrer, som nu modsætte sig dette og modsætte sig den meget enkle Regel i §§ 7 og 8, ere virkelig dem, der afgøre, at vi ikke faa nogen Ministeransvarlighedslov, paa dem ligger Ansvar, ikke paa os andre.

H. N. Hansen: Det ærede Medlem brugte det Udtryk om mine Bestræbelser i denne Sag, at jeg havde forsøgt at løse

Opgaven og komme udenom Vanskelighederne ved at stille mig paa det Standpunkt at sige, at der skal Straf til, naar Grundloven overtrædes. Det er imidlertid slet ikke den Vej, jeg har forsøgt at gaa, og jeg nødes til paa Grund af denne Ytring at bede det høje Ting have lidt Taalmodighed med, at jeg beskæftiger mig med den paagældende Paragraf. Naar jeg faar Lov til, skønt det ikke er saa let at tumle med de forskellige Udtryk, at udtale mig derom, vil det ses, at mine Motiver have været ganske andre.

Jeg ønsker saa meget som nogen at faa Ansvarlighedsloven klaret, og jeg forstaar Grundloven saaledes, at naar der der staar: Ministrene ere ansvarlige for deres Embedsførelse, og at der skal træffes nærmere Bestemmelse herom ved Lov, sigter det til, hvad denne Lov vil gennemføre, dels at afgøre, hvem der har Ansvar, og dels at afgøre, hvorledes der skal straffes derfor. Men jeg tror ikke, at det er Meningen med Grundloven, at vi ved at skrive Tillægsbestemmelser til Grundlovens Ord skulle gribe ind i, hvad Domstolene og Rigsretten til sin Tid skulle afgøre. Værnet paa dette Omraade ligger i to Punkter: Rolketingets Anklagemyndighed og Domstolene. Det er Folketinget, der har det i sin Haand at sige, om en Minister skal tiltales eller ikke skal tiltales. Siger det, at han ikke skal tiltales, er Sagen dermed ude af Verden, og siger det, at han skal tiltales, gaar Sagen dermed til Rigsretten, og saa skal Rigsretten bestemme, om han har forset sig ved sin Handling imod almindelig Lov og Ret eller imod Grundloven. Saaledes ser jeg Sagen, og derfor er jeg bange for enhver Tilføjelse i det nuværende Lovforslags Paragraffer, som søger enten at udvide eller at begrænse Grundlovens Bestemmelser, og det er dette, som Regeringsforslaget ikke har undgaaet. Jeg kan ikke forstaa, at Venstre kan være glad ved, hvad der her staar i § 7, altsaa det, man nu vil indskrænke Ministrenes Ansvarlighed til — jeg kan ikke forstaa det.

Maa jeg først nævne — vi behøve jo kun her at tale om §§ 7 og 8 —, i hvilken underlig Redaktion disse Paragraffer kom fra Ministeriet. Det er det, der har gjort, at Udvalgets Flertal har sagt: vi maa omredigere denne Lov helt paa forskellige Punkter, thi den er ikke klart affattet. Maa jeg her f. Eks. nævne, at jeg kan ikke forstaa, hvorfor der, naar der fastsættes Straffebestemmelser i §§ 7 og 8, skal staa i § 7, at der straffes med „Em-